Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 4 Ὀκτωβρίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 40

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΔΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν, ὅταν δὲ παρέκαμψε τὴν τελευταίαν νησίδα τοῦ συμπλέγματος τῶν Ἀλεουτιανῶν νήσων, εὗρεν ἀνέμους πνέοντας ἀπὸ τὰ βορειοανατολικά, καὶ ἑπομένως εὐνοϊκοὺς διὰ τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς νήσους Κουρίλας, ἤτοι πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἀπὸ ἐκεῖ ὑπελόγιζεν ὁ κ. Μπουρκὰρ ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν ἀκρωτάτην ἄκραν τῆς Καμτσάτκας πρὶν περάσουν δεκαπέντε ἡμέραι.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς Βεριγγείου θαλάσσης, ἔπεσε μέσα εἰς τόσον φοβερὰν ἀνεμοζάλην, ὥστε ἂν ἦτο ἄλλο πλοῖον, ὀλιγώτερον στερεὸν καὶ μὲ ὄχι τόσον δεξιὸν κυβερνήτην, βεβαίως δὲν θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀνθέξῃ. Ἡ θύελλα, ἀνακατωμένη μὲ ἀστραπάς, μὲ βροχὴν καὶ μὲ χαλάζι, διήρκεσε σαρανταοκτὼ ὥρας. Κατὰ τὴν πρώτην νύκταν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ μὲ τὴ μπάντα τὸ πλοῖον. Εὐτυχῶς ἐπρόφθασαν νὰ ἐλαττώσουν ἐγκαίρως τὰ πανιά, καὶ δὲν ἄφησαν ἀνοικτὰ παρὰ μόνον τὸν τρίγκον καὶ τὴν γάμπιαν μὲ ὅλες τὲς μοῦδες δεμένες.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνουν κομμάτια οἱ βάρκες τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἂν καὶ τὰς εἶχαν πάρῃ μέσα εἰς τὸ κατάστρωμα· τόσον φοβερὸν παρακύλισμα ἔκαμνε τὸ πλοῖον!

Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατηθῇ τραβερσωμένος ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ». Ἠναγκάσθησαν νὰ του δώσουν στὰ πρύμα, καὶ μάλιστα, ἐπὶ ἡμίσειαν ἡμέραν, ἐντελῶς ξυλάρμενα — δηλαδὴ χωρὶς κανένα κανὶ ἀνοικτόν. Ἡ πλεῦσις αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος, διότι τὸ πλοῖον κινδυνεύει νὰ πατηθῇ ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ὅταν τὸ πλοῖον τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου καὶ τόσον γρήγορα, δὲν ἀκούει πλέον τὸ τιμόνι, καὶ εὔκολα παρατιμονίζει πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Τότε εἶνε πολὺ ἐπίφοβοι οἱ θαλασσιές, διότι ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ πλοίου ὄχι εἰς τὴν πρῶραν ποῦ εἶνε καμωμένη μὲ τρόπον ὥστε νὰ τας δέχεται ἀκινδύνως, ἀλλὰ εἰς τὴν πρύμνην, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τόσον καλὰ ὠχυρωμένη κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν κυμάτων.

Συχνὰ λοιπὸν ἡ θάλασσα ἐσάρωνε τὸ κατάστρωμα τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ». Τὸ πλήρωμα ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ σπάσῃ μὲ τοὺς μπαλτάδες τὰ παραπέτα, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων ἀπὸ τὸ κατάστρωμα. Εὐτυχῶς τὰ μπούνια, (ὅπως λέγονται οἱ τρύπες ποῦ τρέχουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὸ κατάστρωμα) ἦσαν ἀρκετά, καὶ τὰ ταμπούκια ἦσαν καλὰ στερεωμένα καὶ ἐβάσταξαν. Οἱ δὲ πηδαλιοῦχοι, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ναυκλήρου Ὀλίβα, κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν τὸ πλοῖον γραμμὴ πρὸς δυσμάς.

«Τὸ τέρας ἔμενεν ἀκίνητον, καὶ ἡ οὐρά του δὲν ἐκτυποῦσε τὰ κύματα.» (Σελ. 315, στήλ. α')

Ἡ τρικυμία βαθμηδὸν ἤρχισε νὰ κοπάζῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 Αὐγούστου. Τὴν αὐγὴν ὁ ναύκληρος ἠμπόρεσε ν' ἀνοίξῃ μερικὰ πανιά. Ἦτο φόβος τότε μήπως ὁ ἄνεμος μεταπηδήσῃ καὶ γίνῃ δυτικός. Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀπεῖχεν ἀκόμη ὀκτακόσια μίλια ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν ἀκτήν. Θὰ ἦτο λοιπὸν ἀναγκασμένος νὰ κάμνῃ μικρὲς βόλτες ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, διὰ νὰ μὴν πέσῃ εἰς τὸ ταχύτατον ρεῦμα τοῦ Κοῦρο-Σίβο καὶ παρασυρθῇ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν Ὀχοτσκικὴν θάλασσαν, ὅπου ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐγκαίρως. Πᾶσα καθυστέρησις, ἔστω καὶ δύο ἑβδομάδων, θὰ ἦτο πολὺ ἐπιζή-

μιος. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου σχηματίζονται οἱ πρῶτοι πάγοι εἰς τὴν Ὀχοτσκιὴν θάλασσαν, ὅπου τὰ φαλαινοθηρικὰ πλοῖα πρέπει νὰ μεταβαίνουν κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, ἂν θέλουν νὰ ἐργασθοῦν καλά . . .

Ὅταν ἐπέρασεν ἡ τριακυμία, οἱ φίλοι μας γρήγορα ἐλησμόνησαν ὅτι τὸ πλοῖόν των μίαν ἢ δύο φορὰς ἐκινδύνευσε νὰ καταποντισθῇ. Δι' αὐτὸ ἐδιπλασίασαν τὰ πειράγματά που ἔκαμναν του Καβιδουλίνου.

— Βλέπεις, γέρο μου, τῷ εἶπεν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, ἐξ αἰτίας σου μᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ διαβολοφουρτοῦνα, καὶ, ἂν δὲν πάῃ καλὰ τὸ ταξεῖδι, πάλι δικό σου θὰ εἶνε τὸ φταίξιμο . . .

— Καὶ ποιός σας εἶπε λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ βαρελᾶς, νἄρθετε νὰ με ξετρυπώσετε στὸ μαγαζί μου καὶ νὰ με κτυβαλήσετε ἄρον-ἄρον μέσα στὸν «Ἅγιον Ἐνώχ»;

— Πολὺ σωστὰ τα λές, Καβιδουλῖνέ μου, πολὺ σωστά! . . . Ἀλλά, ἂν ἤμουν ἐγὼ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἤξευρα ἐγὼ τί θἄκαμνα.

— Τί θἄκαμνες;

— Θὰ σοῦδενα ἀπὸ ἕνα μαντέμι τῆς σαβούρας στὸ κάθε σου πόδι, καὶ θὰ σ' ἐπετοῦσα στὴ θάλασσα . . .

— Αὐτὸ θἄταν ἴσως τὸ λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι μοῦ μέλλει νὰ πάθω! ἀπήντησεν ὁ Καβιδουλῖνος μὲ σοβαρὸν τόνον.

— Ὤ! ποῦ νὰ σε μαϊνάρῃ ὁ διάολος! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος . . . Βλέπω πῶς μιλᾷς σοβαρά.

— Διότι εἶνε καὶ τὸ πρᾶγμα σοβαρόν, καὶ θὰ δῇς πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ ταξεῖδί μας . . .

— Θὰ τελειώσῃ καλὰ ὅπως ἤρχισε καὶ καλά, γέρο μου . . . μὲ μίαν συμφωνίαν ὅμως . . . νὰ σὲ ξεμπαρκάρωμε ἐσένα, καταμεσῆς στὸ πέλαγος! . . .

Βεβαίως, δὲν ἔπρεπε νὰ βασίζωνται οἱ φίλοι μας εἰς τὰς προφητείας τοῦ Ζαχαρία Καβιδουλίνου. Καὶ ὅμως, καθ' ὅλον τὸν διάπλουν ἀπὸ τὴν Βαγκοῦβερ ἕως τὰς νήσους Κουρίλας, δὲν ἐδόθη εἰς τὸ πλήρωμα καμμία εὐκαιρία ν' ἀνάψῃ τὸν λαμπτῆρα. Οἱ ὀπτῆρες ἔχασαν ἄδικα τοὺς κόπους των. Αἱ φάλαιναι ἐφαίνοντο κάπου-κάπου, εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις καὶ ἐλίγισται, ἐνῷ συνήθως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀφθονοῦν εἰς τὰ πέριξ τῆς Βεριγγείου θαλάσσης. Πόθεν προήρχετο αὐτὴ ἡ σπάνις τῶν φαλαινῶν; Οὔτε ὁ κ. Μπουρκὰρ οὔτε ὁ κ. Ἐρτὼ κατώρθοναν νὰ την ἐξηγήσουν.

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι δὲν ἐφαίνετο κανὲν πλοῖον· καὶ ὅμως τὸν Αὔγουστον τὰ φαλαινοθηρικὰ δὲν φεύγουν τόσον γρήγορα ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Τί συνέβαινε λοιπόν; Μυστήριον.

Ἐν τούτοις, οἱ φόβοι περὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἀνέμου δὲν ἐπραγματοποιήθησαν. Ἔπεσε μπονάτσα ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀλλὰ κατόπιν ὁ ἄνεμος ἐξανάπιασεν ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά. Ἐπέρασαν ἔτσι ἀρκεταὶ ἡμέραι. Τὰ θαλάσσια πτηνά, — ἀπὸ ἐκεῖνα που ριψοκινδυνεύουν καμμιὰ ἑκατοστὴ μίλια πρὸς τὸ πέλαγος, — ἤρχισαν νὰ πετοῦν ὀλόγυρα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ νὰ ξεκουράζωνται κἄποτε ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας του. Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀρμένιζε μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, μὲ τοὺς πρόποδας ἀριστερά, καὶ μὲ μέσην ταχύτητα 10 ἕως 11 κόμβων. Ἑπομένως τὰ παράπονα καὶ αἱ μεμψιμοιρίαι δὲν εἶχαν κανένα λόγον ὑπάρξεως.

Τὴν 21 Αὐγούστου τὸ στίγμα ἔδειξεν ὅτι εὑρίσκοντο εἰς μῆκος 160ο 37' καὶ εἰς πλάτος 49ο 13'.

Κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἀξιωματικοί του εἶχαν συναθροισθῇ ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρο. Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», γυρμένος μὲ τὴν δεξιὰν πλευράν, ἄφινεν ὀπίσω του στρωτὰ ἴχνη καὶ ἔτρεχε τόσον γρήγορα, ὥστε δὲν τον ἐπρόφθαιναν τὰ κύματα.

Ἔξαφνα, ὁ ὕπαρχος εἶπε:

— Μπᾶ! τί βλέπω ἐκεῖ κάτω; . . .

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς μίαν μακρὰν ὑπομέλαιναν ταινίαν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐμψυχωμένη καὶ ἐσάλευεν ὡς ἑρπετὸν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν ἐκύτταξαν μὲ τὸ τηλεσκόπιον, καὶ ὑπελόγισαν ὅτι θὰ εἶχε μῆκος 250 ἕως 300 ποδῶν.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ἀστειευόμενος ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ, μήπως εἶνε αὐτὴ ἡ μεγάλη νεροφεῖδα που λέγει ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος;

Καί, ἀκριβῶς, ἐπάνω εἰς τὸ πρόστεγον, μὲ τὸ χέρι ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια του, ὁ βαρελᾶς ἐκύτταζε πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κάσσαρο τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ τῷ ἐνεχείρισε τὸ τηλεσκόπιόν του:

— Κυττάξετε, σᾶς παρακαλῶ, — τῷ εἶπε.

— Βλέπω κἄτι σὰν σκόπελον, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἐπεῖον πετοῦν πολλὰ πουλιά, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ παρετήρησε ἐπί τινα λεπτά.

— Δὲν γνωρίζω κανένα σκόπελον εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ἄλλως τε, προσέθεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, αὐτὴ ἡ ταινία φαίνεται ὅτι σαλεύει καὶ μετακινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν της . . .

Πέντε ἢ ἓξ ναῦται εἶχαν περικυκλώσῃ τὸν βαρελᾶν, ὁ ὁποῖος ἔμενεν ἄφωνος.

— Λοιπόν, γέρο μου; αὐτὸ εἶνε; τοῦ ἐφώναξε τότε ὁ ναύκληρος Ὀλίβας.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐσήμαινεν «ἴσως!»

Τὸ τέρας,—ἂν ἦτο τέρας,—ὁ ὄφις, —ἂν ἦτο ὄφις,—ἐπέπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, εἰς ἀπόστασιν τριῶν περίπου μιλίων ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἡ τεραστία κεφαλή του,—ἂν ἦτο κεφαλή,—ἐφαίνετο στολισμένη μὲ χαίτην, σὰν ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν τὰ παραμύθια τῶν Νορδηγῶν ἔχουν προικίσῃ τὰ κράκεν, τὰ γιγάντια καλαμάρια καὶ τὰ διάφορα ἄλλα εἴδη τῆς ναυτικῆς τερατολογίας.

Βεβαίως, καμμία φάλαινα, ὅσον δυνατὴ καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐπίθεσιν ἑνὸς τοιούτου γίγαντος τοῦ Ὠκεανοῦ. Καὶ πραγματικῶς, ἡ παρουσία του δὲν ἐξηγοῦτεν ἀρά γε ἀρκετὰ διατί αἱ φάλαιναι εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ; Καράβι ὁλόκληρον, πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων τόνων, δὲν θὰ ἦτο εὔκολον νὰ σωθῇ, ἂν το ἐτύλιγεν ἕνα τέτοιο φεῖδι!

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, μία κραυγὴ ἀντήχησεν ἀπὸ ὅλον τὸ πλήρωμα:

— Ἡ μεγάλη νεροφεῖδα! ἡ μεγάλη νεροφεῖδα!

Καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἀπέσπασε τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὸ τέρας.

—Πλοίαρχε, ἠρώτησε τότε ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ, δὲν ἔχετε ἄραγε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε ἂν αὐτὸ τὸ ζῷον βγάζῃ τόσο λάδι ὅσο μία μεγάλη φάλαινα; . . . Στοιχηματίζω πῶς θὰ μας δώσῃ διακόσια πενῆντα βαρέλια, ἂν κατορθώσωμεν νὰ το καμακώσωμεν!

Εἶχε πλησιάσῃ ἀρκετὰ τὸ τέρας, ἐν τῷ μεταξύ, παρασυρθὲν ὑπὸ τοῦ ρεύματος χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ἐφαίνετο παρακυλιόμενον μὲ σκωληκοειδῆ κίνησιν· ἡ οὐρά του, τῆς ὁποίας ἡ ἄκρα ἀνεσηκώνετο κἄποτε-κἄποτε, ἐσχημάτιζε μακρὰ ζιγ-ζάγ, ἡ δὲ τρομερὰ κεφαλή του μὲ τὴν δασύμαλλον χαίτην του, δὲν ἐπετοῦσεν οὔτε νερὸν οὔτε ἀτμούς, ὅπως κάμνουν τὰ κητοειδῆ.

Εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ ὑποπλοιάρχου ὅπως καθαιρεθοῦν αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ κ. Μπουρκὰρ δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ ἀκόμη. Ὅταν ὅμως οἱ κ. κ. Ἐρτὼ καὶ Κοκεμπέρ τον παρεκάλεσαν, ὁ κ. Μπουρκάρ, μετά τινας εὐλόγους δισταγμούς, διέταξε νὰ καθαιρέσουν δύο φαλαινίδας, ὄχι διὰ νὰ κυνηγήσουν τὸ τέρας, ἀλλὰ διὰ νὰ το παρατηρήσουν ἐκ τοῦ πλησίον, διότι ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ το πλησιάσῃ χωρὶς νὰ κάμῃ μεγάλες βόλτες.

Ὅταν ὁ βαρελᾶς εἶδεν, ὅτι οἱ ναῦται ἐπῆγαν νὰ κατεβάσουν τὰς φαλαινίδας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν

πλοίαρχον Μπουρκάρ, καὶ τῷ εἶπε μὲ πολλὴν συγκίνησιν:

—Πλοίαρχε. . . πλοίαρχε, θέλετε . .

—Μάλιστα, μάστρο - Καβιδουλῖνε, θέλω νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τί εἶνε τὸ ἀληθινὸ καὶ τί τὸ ψεύτικο . . .

—Μά . . . εἶνε φρόνιμον αὐτό;

—Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ γίνῃ!

—Πᾶς μαζί τους; ἐπροσθέσεν ὁ ναύκληρος.

Ὁ βαρελᾶς ἐπέστρεψεν ἐμπρὸς εἰς τὴν πρῶραν δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τόσες φορὲς τὸν εἶχαν περιγελάσῃ διὰ τὴν «νεροφεῖδα» του, ὥστε δὲν ἐλυπεῖτο πολὺ δι' αὐτὴν τὴν συνάντησιν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τον δικαιώσῃ τέλος πάντων.

Αἱ δύο φαλαινίδες ἡ κάθε μία μὲ τέσσαρας ναύτας εἰς τὰ κουπιά, εἶχαν λύσῃ τὲς μπαρουμέζες των καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸ ζῷον. Εἰς τὴν μίαν ἐπέβαιναν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλὸτ καὶ ὁ καμακιστὴς Δουκρέ, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὁ ὕπαρχος Ἐρτὼ καὶ ὁ καμακιστὴς Καρδέκ. Αἱ παραγγελίαι τοῦ κυβερνήτου ἦσαν ρηταὶ καὶ ὡρισμέναι: νὰ ἐνεργήσουν μὲ ἀπόλυτον φρόνησιν καὶ περίσκεψιν.

Τὸ πλοῖον ἀνεκώχευσεν. Ὁ κυβερνήτης, ὁ κ. Κοκεμπέρ, ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ καὶ ὁ ναύκληρος ἔμειναν καὶ ἔβλεπαν ἀπὸ τὸ κάσσαρο. Ὁ βαρελᾶς, ὁ σιδηρουργός, ὁ ξυλουργός, οἱ δύο ἄλλοι καμακισταί, ὁ τροφοδότης, ὁ μάγειρος ὁ ναύτης, ἐστέκοντο ἐμπρός. Οἱ μαθητευόμενοι τέλος ἦταν συμμένοι ἐπάνω εἰς τὰ ἀίωρεθέστιχ, καὶ ἡ περιέργειά των ἦτο ἀνακατωμένη μὲ ἀρκετὸν φόβον. Ὅλων τὰ μάτια παρηκολούθουν τὰς λέμβους. Αὐταὶ ὅμως προχωροῦσαν σιγὰ-σιγά· ὅταν ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ τερατῶδες ζῷον, ὅλοι ἐπερίμεναν νὰ το ἰδοῦν ν' ἀνασηκωθῇ ἀγριεμμένο . . .

Τὸ τέρας ἔμενεν ἀλίνητον, καὶ ἡ οὐρά του δὲν ἐκτυποῦσε τὰ κύματα.

Εἶδον τότε τὰς φαλαινίδας νὰ ζυγόνουν πολὺ κοντὰ εἰς αὐτό, νὰ το δένουν μὲ σχοινιά, χωρὶς αὐτὸ νὰ κινηθῇ καθόλου, καὶ ἔπειτα νὰ το ρυμουλκοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλοίου.

Δὲν ἦτο θαλάσσιον ζῷον, ἀλλ' ἀπλούστατα ἕνα τεράστιον καὶ ἀπέραντον . . . φῦκι, τοῦ ὁποίου ἡ ρίζα ἐφαίνετο σὰν κεφάλι . . .

Ὅταν δὲ ὁ ναύκληρος εἶπε μὲ περιπαικτικὸν τόνον εἰς τὸν βαρελᾶν:

—Νά το, τὸ θηρίο σου . . . νά την, ἡ περίφημη μεγάλη νεροφεῖδά σου . . . ἕνα δεμάτι ἀπὸ φύκια . . . Λοιπόν, τὲς πιστεύετε ἀκόμα αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

—Ἐγὼ πιστεύω αὐτὸ ποὺ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Καβιδουλῖνος· καὶ θἄρθῃ ἡ ἡμέρα ποῦ ὅλοι σας θὰ με πιστέψετε!

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Πρόθεσι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω ἕνα ἐκ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησα εἰς ποίαν τάξιν πηγαίνει, — τοῦ Γυμνασίου ἐννοοῦσα, — ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν μου! Φοιτητής! Ἕνα παιδάκι, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβγαλε τὴ ναυτική βλούζα καὶ τὰ κοντὰ πανταλόνια . . .

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσθε; ἦτο ἡ πρώτη μου ἐρώτησις, μετὰ τὴν ἔκπληξιν.

— Δεκαπέντε, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς φοιτητής.

Ἐπείρμενα νἀκούσω μεγαλήτερον ἀριθμόν. Ὑπάρχουν τόσα παιδιὰ κοντὰ καὶ ζαρωμένα! Ὁ φίλος μας ὅμως; ἦτο ὅσον ἐφαίνετο. Ὄχι βέβαια κανένας γίγας, ὅπως; μερικοὶ δεκαπενταετεῖς που φαίνονται τοὐλάχιστον δεκαοκταετεῖς, — ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνεπαρκῶς; ἀνεπτυγμένος διὰ τὴν ἡλικίαν του.

— Εὖγε, τοῦ εἶπα, πολὺ μικρὸς πηγαίνετε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐγὼ ἐπῆγα κἄπως μεγαλήτερος. Θὰ ἤλουν δεκαέξημισυ ἕως δεκαεπτὰ ἔτῶν . . .

— Μὲ καὶ σεῖς μικρὸς ἐπήγατε, παρετήρησεν ὁ φοιτητής· μάλιστα στὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ποῦ καθὼς μοῦ εἴπατε τὰ παιδιὰ ἐτελείοναν τὸ Γυμνάσιο πολὺ μεγάλα . . .

Ὁ φοιτητὴς δὲν ἦτο μόνος. Εἶχε μαζί του καὶ δύο φίλους του μικρότερους, γυμνασιόπαιδας. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ ζωηρότερος, — ἂν καὶ ὅλοι των ἦσαν ζωηροὶ καὶ ἔξυπνοι, — ἔλαβε τότε τὸν λόγον καὶ εἶπεν:

— Ὁ καθηγητὴς κύριος Τάδε, (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί ὄνομα εἶπεν,) ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνῃ κανεὶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μεγάλος, τοὐλάχιστον δεκαεπτὰ ἐτῶν. Καὶ ἂν τύχῃ νὰ τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον ἐνωρίτερα, πρέπει νὰ περιμείνῃ ἕνα-δύο χρόνια. Εἰς ποίας ἡλικίας νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ὁ φοιτητής;

— Ἐγὼ νομίζω, — ἀπήντησα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ πολύ, διότι αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔτυχε νὰ το σκεφθῶ πολλάκις, — ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνῃ κανεὶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εὐθὺς ἅμα τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον. Αὐτὴ εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ἡλικία. Διὰ νὰ τελειώσῃ ἕνα παιδὶ τὸ Γυμνάσιον, σημαίνει ὅτι ἔχει πλέον ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ νὰ γίνῃ φοιτητής, ἀδιάφορον πόσα εἶνε τὰ χρόνια του. Ὅσῳ μικρότερος, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Διότι κ' ἐνωρίτερα θὰ τελειώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον κ' ἐνωρίτερα θὰ βγῇ στὸν κόσμο. Σπουδαῖον κέρδος αὐτό.

— Ὁ Τάδε, ὑπέλαβε τότε ὁ φίλος τοῦ φοιτητοῦ, (καὶ εἶπεν ἕνα ὄνομα γνωστόν μας, ἐτελείωσε φέτος τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀκόμη μικρός, θὰ καθήσῃ νἀναπαυθῇ ἕνα ἔτος, καὶ τοῦ χρόνου θὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Πῶς σας φαίνεται;

— Ἂν εἶνε πάλι πολὺ μικρὸς καὶ φοβοῦνται οἱ γονεῖς του, ξεύρω κ' ἐγώ; . . . εἶπα. Ἀλλά, τί νὰ σας 'πῶ, ἐγὼ θὰ ἐφοβούμουν ἴσα-ἴσα αὐτὸ τὸ ἔτος τῆς ἀναπαύσεως καὶ . . . τῆς ὀκνηρίας. Ὁ τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου ἔχει πλέον τὴν ἕξιν τῆς ἐργασίας, τῆς πρωϊνῆς ἐγέρσεως, τῆς τακτικῆς φοιτήσεως, τῆς μελέτης. Ἅμα καθήσῃ νἀναπαυθῇ ἕνα χρόνον, θὰ χάσῃ βεβαίως αὐτὴν τὴν ὡραίαν ἕξιν, καὶ ἀφοῦ την χάσῃ, δύσκολα θὰ την ἀποκτήσῃ καὶ πάλιν. Καὶ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ μὴ γίνῃ τακτικὸς κ' ἐπιμελὴς φοιτητής, ὅπως ἦτο ὡς μαθητής. Ἄ, αὐτὸ τὸ ἔτος μὲ φοβίζει, καὶ δὲν θὰ το ἐσυμβούλευα εἰς κανένα, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἐτελείονε τὸ Γυμνάσιόν!

Οἱ νεαροὶ ἐπισκέπται μου ἐφάνησαν σύμφωνοι, καὶ ἀφοῦ εἴπαμεν μερικὰ ἀκόμη, δι' ἄλλα πράγματα, μὲ ἀπεχαιρέτησαν, χωρὶς νὰ μαντεύσουν ἴσως πόσον ἐλυπούμην ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τους κρατήσω περισσότερον, — ἦσαν τόσον εὐχάριστοι! — διότι εἶχα ἐργασίαν.

Ἔμεινα μόνος κ' ἐξηκολούθησα τὸ γράψιμόν μου, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ το εἶχα διακόψῃ. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω, ὁ νοῦς μου ἐπετοῦσεν εἰς τὴν προηγουμένην συνομιλίαν, κ' ἐσυλλογιζόμην πάλιν πόσον ἡ μακρὰ ἀνάπαυσις εἶνε βλαβερά, καταστρεπτικὴ διὰ τὸν ἀποκτήσαντα μὲ κόπον τὴν ἕξιν τῆς ἐργασίας. Ἀφοῦ καὶ αἱ δίμηνοι διακοπαὶ ἔχουν κἄποτε κακὰ ἀποτελέσματα ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἔποψιν, φαντασθῆτε διακοπὰς ποὺ νὰ διαρκοῦν ὁλόκληρον ἔτος!

Κ' ἐνθυμήθην, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐπισκέπτας μου, μὲ ἠρώτησε, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, διατὶ διέκοψα τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

Ἀπήντησα ὅτι εἶχα πολλὰς φροντίδας αὐτὴν τὴν ἐποχήν, — ἐκδόσεις βιβλίων, παραστάσεις, καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἀρρώστειες καὶ μετακομίσεις, — καὶ ὑπεσχέθην νὰ τας ἐπαναλάβω τὸ ταχύτερον.

Ἀλλὰ μ' ἐντροπήν μου, μὲ μεγάλην μου ἐντροπήν, ἀνεγνώρισα ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶπα, κατὰ τὸ ἥμισυ ἦσαν προφάσεις. Ναί, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὰ «Διηγήματα», ὁ «Τρίτος», ἡ μετακόμισις καὶ ἕνα κρυολόγημα, μὲ ἀνάγκασαν νὰ διακόψω τὴν Ἐπιστολογραφίαν μου. Ἀλλ' ἠμποροῦσα ὅμως νὰ την ξαναρχίσω ἐνω-

ρίτερα. Τί μου εἶχε συμβῆ; Ἀπλούστατα, μὲ τὴν ἀναγκαστικὴν διακοπήν, ἔχασα τὴν ἕξιν, καὶ ἡ διακοπὴ ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλέον τὸν λόγον της. Ἔπαθα δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅ,τι θὰ ἐπάθαινεν ὁ ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπάθητο ἕνα χρόνον χωρὶς νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον...

Βλέπετε, ὅτι δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀφοῦ πρόκειται τὸ πάθημά μου νὰ σας γίνῃ παράδειγμα. Καὶ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω τοὺς νεαρούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν ἐπίσκεψίν των, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ συναισθανθῶ τὴν ἀδικαιολόγητον... ὀκνηρίαν μου, καὶ νὰ τὴν ἀποτινάξω.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

«ΕΚΑΣΤΟΣ ΟΠΟΥ ΕΚΛΗΘΗ»

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, μικρὸς ἢ μεγάλος, ποῦ νὰ μὴν παραπονῆται καὶ νὰ μὴν ταλαιπίζῃ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν τύχην του καὶ τὴν ζωήν του κάμνει. Ὅλοι νομίζομεν ὅτι ἂν ἤμεθα κάτι ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο ποὺ εἴμεθα, ἡ εὐτυχία μας θὰ ἦτο μεγαλητέρα καὶ ἡ ζωή μας καλλιτέρα. Καὶ ὅμως ἔχομεν ἄδικον· διότι ὅλοι μας, μεγάλοι ἢ μικροί, εἴμεθα προωρισμένοι ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας νὰ ἐκτελέσωμεν ἕνα ὡρισμένον σκοπὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περιφρονῶμεν ἢ νὰ καταρώμεθα τὴν σημερινὴν κατάστασίν μας, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμεν νὰ γίνωμεν καλλίτεροι, χωρὶς ὅμως ἡ προσπάθεια αὐτὴ νὰ καταπνίγῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλοστοργίας εἰς τὴν καρδίαν μας.

Ἦτο μία φορὰ εἰς τὴν Σουηδίαν ἕνας βασιλεύς, ποῦ ἐλέγετο Γουσταῦος Γ'. Μίαν ἡμέραν ἐβγῆκε περίπατον ἔφιππος ἔξω ἀπὸ τὴν Στοκχόλμην, καί, καθὼς ἐπήγαινε, ἐδίψασε πολύ. Εἶδε τότε μιὰ μικρὴ χωριατοπούλα ποὺ ἔβγαζε νερὸ ἀπὸ ἕνα πηγάδι. Ἐπλησίασε λοιπὸν μὲ τὸ ἄλογό του, καὶ της ἐζήτησε νερό. Τὸ κοριτσάκι ἐσήκωσε τὴ στάμνα του, καὶ την ἐπλησίασεν εἰς τὰ χείλη τοῦ ξένου. Ὁ βασιλεὺς εἶδε τότε ὅτι ἡ μικρὴ ἐκείνη ἦτο εὔμορφη καὶ χαριτωμένη, καὶ κατάλληλος ἴσως διὰ καλλιτέραν ἐργασίαν παρὰ ν' ἀνασέρνῃ νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι· τῆς εἶπε λοιπόν, ἀφοῦ την εὐχαρίστησεν·

— Ἂν θέλῃς νἄρθῃς μαζί μου στὴν Στοκχόλμην, ἐγὼ θὰ κυττάξω νὰ σου εὕρω καλλιτέραν θέσιν.

Ἡ μικρούλα ἐχαμογέλασε, τὸν εὐχαρίστησε πολύ, καὶ του εἶπε:

— Μᾶ, κύριε, ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀφήσω τὴν ἐργασίαν ποὺ μ' ἐδώρισε ὁ Θεὸς νὰ κάμνω. Καὶ ἔπειτα ἔχω τὴν μητέρα μου ποὺ εἶνε κατάκοιτη. Ἂν φύγω, πῶς θὰ κάμῃ αὐτὴ χωρὶς ἐμένα;

— Ὁδήγησέ με στὴ μητέρα σου, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

Τὸν ὡδήγησε τότε τὸ κοριτσάκι εἰς μίαν πτωχικὴν καλύβαν, ὅπου μία πτωχὴ γυναικούλα ἔμενεν ἐξαπλωμένη ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα τοῦ κρεββατιοῦ. Ὁ Γουσταῦος ἤρχισε νὰ την συλλυπῆται διὰ τὴν φτώχιαν της καὶ τὴν ἀσθένειάν της, ἀλλὰ ἐκείνη ἀπήντησε:

— Σωστὰ τα λέτε, κύριέ μου· λησμονεῖτε ὅμως τὴν κόρη ποὺ ἔχω. Ἡ κόρη μου εἶνε θησαυρὸς ποὺ δὲν τὸν ἀλλάζω οὔτε μὲ ἕνα βασίλειο.

Ὁ Γουσταῦος ἔστρεψε τότε πρὸς τὸ κοριτσάκι καὶ το συνεχάρη, καὶ το παρεκάλεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ περιποιῆται τὴν μητέρα του· τοῦ ἄφησε μίαν σακκούλαν μὲ χρυσᾶ νομίσματα διὰ νὰ ἀγοράσουν ὅ,τι ἔπιπλα καὶ πράγματα ἐχρειάζοντο, καί, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλάτι του, διέταξε νὰ δίδουν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἓν τακτικὸν χρηματικὸν βοήθημα εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ εἰς τὴν καλήν της κόρην.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Νᾶμαστε τώρα! Ὁ κύριος Λουλοῦ, ἀφοῦ ἐστάθηκε λίγο κ' ἐκύτταξεν ἀπὸ μακρὺ τὸν ἄνθρωπο ποῦ κάθεται ἀπὸ

«Διατάσσει μὲ τὸ δάχτυλό του.»

κάτω στὴν ὀμπρέλλα, παίρνει φόρα καὶ μὲ δύο-τρία πηδήματα, πηγαίνει κοντά του.

Παγόνει τὸ αἷμα μέσα στὲς φλέβες τῶν παιδιῶν. Ἐτελείωσε πειά! ὁ Λουλοῦ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ὅπλα μαζί τους! Ἀλλοίμονόν τους! δυστυχία τους!...

Μά, γιὰ δῆτε! Ὁ ἄγριος, ὁ Ροβινσών, ὑποδέχεται φιλικώτατα τὸν Λουλοῦ. Δὲν θυμόνει πού του ἔσπρωξε τὸ χαρτόνι του ὁ Λουλοῦ. Τοῦ μιλεῖ σὰν νὰ τον ἐγνώριζε καὶ ἀπὸ πρίν... Τί νὰ σημαίνουν αὐτὰ τὰ παράξενα πράγματα;...

— Ἄ! ἄ! τοῦ λόγου σου εἶσαι, κύριε Λουλοῦ! Εἶσαι λιγάκι χωριάτης σήμερα, καθὼς βλέπω. Ξέρεις λοιπὸν ποῖοι εἶνε οἱ φίλοι σου, κ' ἔρχεσαι καὶ πέφτεις ἐπάνω τους χωρὶς νὰ τους προειδοποιήσῃς; Μ' ἔκαμες κ' ἐτράβηξα μιὰ γραμμὴ στραβά, κύριε Λουλοῦ, ἀλλὰ σὺ δὲν σκοτίζεσαι καθόλου μὲ τέτοια πράγματα! Πῶς διάβολο εὑρίσκεσαι στὸ νησὶ αὐτὴ τὴν ὥρα; Τὸ ἔσκασες λοιπὸν ἀπὸ τὸ σπίτι κ' ἐπέρασες κολυμπώντας τὸ ποτάμι; Καλά, καλά, λοιπόν! κάθησε ἥσυχος! ἐκατάλαβα! Ἔρχεσαι νὰ πάρῃς τὸ κομμάτι σου τὴ ζάχαρι. Ἄ πονηρὲ κύριε Λουλού! Κάθησε φρόνιμα, καί σου τὸ δίνω ἀμέσως!

Ψάχνει τότε στὴν τσέπη του ὁ ἄγριος καὶ βγάζει ἕνα μεγαλούτσικο κομμάτι ζάχαρι, καί το βάζει ἐπάνω στὴ μύτη τοῦ Λουλοῦ, ποῦ εἶχε καθήσῃ κι' ὅλας ἀκίνητος σὰν στρατιώτης σκοπός, γιὰ νὰ το πάρῃ. Ὁ ἄγριος διατάσσει μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν κύριον Λουλοῦ νὰ μὴ σαλέψῃ. Καὶ ὁ Λουλοῦ, ποῦ ξέρει ὡς φαίνεται ἄριστα αὐτὸ τὸ γύμνασμα, ὑπακούει καὶ στέκεται σὰν μάρμαρο χωρὶς νὰ κινηθῇ.

— Ἕνα! λέγει ὁ ἄγριος, δύο! — Καὶ ὕστερα χτυπᾷ τὰ χέρια του καὶ φωνάζει:

— Τρία!

Ὁ Λουλοῦ κάνει ἕναν πῆδο, ἡ ζάχαρι τινάζεται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὁ κύριος Λουλοῦ την ἁρπάζει στὰ πεταχτὰ καὶ τη χάβει!

Τὰ παιδάκια μένουν ἐκθαμβα. Δὲν ἤξευραν πῶς ὁ κύριος Λουλοῦ ἔκαμνε τέτοια γυμνάσια.

— Εὖγέ σου! λέγει ὁ ἄγριος. Κύριε Λουλοῦ, τώρα πρέπει νὰ φᾷς τὸ πρόγευμά σου.

Παίρνει τότε ἕνα κομμάτι ψωμί που εἶχε δίπλα του, καί το προσφέρει εὐγενῶς εἰς τὸν κύριον Λουλοῦ ὁ ὁποῖος τὸ κάνει μιὰ χαψιὰ μονάχα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἡ Αἰμιλία ἔκαμνε τὰς ἑτοιμασίας της, χωρὶς νὰ εἰπῇ εἰς κανένα ἀπολύτως τί εἴδους ἐνδυμασίαν ἐσκόπευε νὰ φορέσῃ.

— Λοιπόν, πῶς σας φαίνομαι; ἠρώτησε τὴν οἰκογένειάν της, ὅταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο κατέβη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της στολισμένη διὰ τὴν ἑσπερίδα.

Ἡ Αἰμιλία τόσον ἔλαμπεν ἀπὸ κομψότητα καὶ χάριν, ὥστε ἡ κυρία Χὼβ ἄφισε τὴν πέτναν της νὰ πέσῃ, ἡ γιαγιά της ἄφισε τὸ πλέξιμόν της νὰ πέσῃ, ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν των καὶ αἱ δύο, καὶ κανεὶς δὲν κατώρθωνε τὰ εὕρῃ μίαν λέξιν διὰ νὰ της ἀπαντήσῃ.

Πρώτη ἡ Εὐρυδίκη ἀνέκτησεν ἐπὶ τέλους τὴν φωνήν της:

— Ὦ! τί ὡραία ποῦ εἶσθε! εἶπεν ἀφελῶς πρὸς τὴν ἀδελφήν της, ὡς νὰ μὴ την ἀνεγνώριζε πλέον.

— Σκοπεύεις ἀληθινὰ νὰ πᾷς ἔξω μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα; ἐφώναξε τότε ἡ γιαγιά της μὲ θυμωμένον τόνον. Ποῦ πῆγες καὶ τὸ ψάρεψες αὐτὸ τὸ ἀποκρηάτικο φόρεμα;

— Ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη φιληνάδα, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία γελῶσα. Ἡ Χαρὰ ἔτρεξε σ' ὅλην τὴν πόλιν διὰ νὰ δανεισθῇ αὐτὰ τὰ διαμαντικά, διότι, σᾶς παρακαλῶ νὰ με πιστέψετε, δὲν εἶνε ψεύτικα... ὅλα εἶνε ἀληθινά!

— Θὰ κάμῃς πολλὴν ἐντύπωσιν ἔτσι, εἶπεν ἡ κυρία Φρειδερίκου Χὼβ, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ ὅλον τὸν θαυμασμόν της.

Ἐκαμάρωνε καὶ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς κόρης της, ἡ ὁποία ἀκόμη περισσότερον ἀνεδεικνύετο μὲ ἐκείνην τὴν ἰδιόρρυθμον ἐνδυμασίαν. Ἡ Αἰμιλία ἐφοροῦσε περιστήθιον ἀπὸ κόκκινο ἀτλάζι μὲ ἐπανωκόρμιον ἀπὸ μαῦρο χρυσοκέντητον βελοῦδο, καὶ κοντὸ φουστάνι ἀπὸ πράσινο βελοῦδο ἐπάνω εἰς τὸ μεταξωτὸ κόκκινο καὶ φουσκωτὸ σαλβάρι της· ἐφοροῦσε κόκκινες μεταξωτὲς κάλτσες καὶ σκαρπινάκια κόκκινα ἐπίσης μὲ χρυσὲς πούλιες. Μία ζώνη ἐπίχρυσος ἔσφιγγε τὴν μέσην της, καὶ εἰς τὴν ζώνην ἦτο περασμένον ἕνα ἐγχειρίδιον, τοῦ ὁποίου ἡ λαβὴ καὶ ἡ θήκη ἦσαν λεπτότατα σκαλισμέναι. Τὰ χέρια της ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ βραχιόλια καὶ δακτυλίδια καὶ τὰ μαλλιά της στολισμένα μὲ διαμαντικά, ἐνῷ μισὴ δωδεκὰς σωστὴ ἀπὸ ὡραία περιδέραια κατέβαινεν ἕως τὸ στῆθός της. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἦτο ζωηρότερον τοῦ συνήθους, καὶ τὴν μετεμόρφωνεν ἐντελῶς.

— Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ παραστήσετε τὴν βασίλισσαν τοῦ Σαβᾶ ποὺ ἐπεσκέφθη τὸν Σολομῶντα; τὴν ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, ἐνῷ τῆς ἔκαμνε μίαν βαθεῖαν ὑπόκλισιν.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ παραστήσω τίποτε καὶ κανένα πρόσωπον ὡρισμένον, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἔλθῃ ἡ ἔμπνευσις νὰ κάμω.

— Φοβοῦμαι μήπως δώσῃς ἀφορμὴν νὰ σε ἐπικρίνουν, εἶπεν ἡ μητέρα της. Λόγου χάριν ὁ κ. Πάλμερ...

— Μὴ μοῦ τον ἀναφέρετε τὸν κ. Πάλμερ, καλή μου μητέρα, ὀλίγον μὲ μέλει διὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ποῦ δὲν ἔχει κἄν τὸ θάρρος ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ καπέλλο του ὅταν τοῦ το φέρνουν.

— Μὴν εἶσαι τόσο κακή· ἐ καϊμένος ὁ νέος θὰ ἐντρέπετο ἴσως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔκαμε τὸ σφάλμα νὰ μείνῃ ἐδῶ τόσον ἀργά.

— Νὰ συγχυσθῇ, νὰ ταραχθῇ λιγάκι, τὸ ἐννοῶ... ἀλλὰ νὰ ψεύδεται μὲ τόσην ἐπιμονήν, ἄ! εἶνε ἀδικαιολόγητος. Ἔσεῖς, τί φρονεῖτε, Κάρολε;

— Εἶσθε ἴσως παραπολὺ αὐστηρά. Ἔδειξε μεγάλην ἀδυναμίαν χαρακτῆρος, αὐτὸ εἶνε. Φαίνεται ὅτι καὶ ἡ δεσποινὶς Δώρα τον ἔκαμε νὰ τρομάξῃ μὲ τὸ ἀγέρωχον ὕφος της. Ἔννοῶ λοιπὸν πῶς τα ἔχασεν ὁ ἄνθρωπος.

— Πρώτην φορὰν σᾶς βλέπω νὰ παίρνετε τὸ μέρος του. Ἀδιάφορον! δὲν θὰ με κάμετε νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἐκάμνατε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον ἂν ἤσθε εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὦ! ὅσο γι' αὐτό, ὄχι! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ὁ Κάρολος.

— Καὶ ἐγὼ προσθέτω ὅτι, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμίαν χαρακτῆρος φέρεται ἔτσι, εἴτε ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν, δὲν τον θεωρῶ καθόλου ἄξιον ἐκτιμήσεως, αὐτὸν τὸν κ. Εὐγένιον Πάλμερ.

— Αἰμιλία! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χὼβ μ' ἐπιπληκτικὸν τόνον.

— Ἀφῆστέ με, καλή μου μαμμά, νὰ σας ἐξηγήσω τί σκέπτομαι· αὐτὸς ὁ κύριος μοῦ εἶνε ἀνυπόφορος! Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ του φέρωμαι εὐγενῶς, διότι εἶνε ὁ κύριος διευθυντής· ἀλλὰ θὰ ἀναπνεύσω ἐπὶ τέλους τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ τελειώσῃ ἡ τριμηνία καὶ θὰ εἰμπορέσω νὰ κάμω ὅ,τι θέλω. Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας θὰ εἶμαι ἐλευθέρα· τί εὐτυχία!... Ὄχι, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον μ' ἐκούρασαν οἱ ὑπεροπτικοὶ τρόποι του, αἱ προσποιημέναι ὁμιλίαι του, αἱ ἐπιτηδεύσεις του πῶς τάχα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄλλος τόσον κομψὸς καὶ ὑπέροχος ἄνθρωπος. Αὐτὰ ὅλα μὲ κάμνουν καὶ τον ἀηδιάζω φοβερά!

Ἡ κ. Χὼβ ἦτο κατάπληκτος πού την ἤκουε νὰ ἐκφράζεται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον· ἀλλὰ ὁ Κάρολος ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν κρίσιν σας, τῆς εἶπε μὲ τόνον ἐκφράζοντα τὴν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησίν του· κρατεῖτε μέσα σας τόσον καλὰ φυλαγμένα τὰ μυστικά σας, ὥστε ἐνόμιζα ἕως τώρα ὅτι τον ἐθαυμάζατε καὶ σεῖς ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου. Ἐλᾶτε, πάρτε τὸ ἐπανωφόρι σας νὰ πηγαίνωμεν.

«Ὦ! τί ὡραία ποῦ εἶσθε!» (Σελ. 317.) στήλ. α'.

— "Οχι ἀκόμη· περιμένω τὴν Βιργινίαν· θὰ ἔλθῃ νὰ με πάρῃ μαζὶ μὲ τὸν Γουήλ.

Ἀμέσως ἐσκυθρώπασε τότε ὁ Κάρολος καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησίν του, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε βυθισθῆ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλιαρίου, ὁμιλοῦντος περὶ χειρομαντείας.

— Λέγομεν-λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ γραμμὴ ἡ ὁποία κάμνει καμπύλην περὶ τὸν ἀντίχειρα εἶνε ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς, — ἐψιθύριζε παρατηροῦσα ἐναλλὰξ τὸ χέρι της καὶ τὸ βιβλίον που ἐκρατοῦσεν· — αὐτὴ ἐπάνω ἡ γραμμὴ τῆς καρδίας, καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέσον ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς· ἁπλούστατα πράγματα!... Εἰς τὴν βάσιν ἑκάστου δακτύλου εἶνε ἀπὸ ἕνα ὄρος ποῦ ἔχει ἰδιαίτερον ὄνομα, ἔπειτα τὰ σημεῖα, οἱ σταυροί, αἱ κομμένες καὶ σπασμένες γραμμές... Ἀ! μά, θὰ τα καταφέρω ὅπως μπορῶ...

Εἶχαν προετοιμάσῃ διὰ τὴν Μοῖραν ἕνα εἶδος σκηνῆς, ἡ ὁποία ἦτο ὅλη σκεπασμένη μὲ κλαδιὰ ἀπὸ κέδρον καὶ ἐφαίνετο ὡς σπήλαιον. Τὸ εἶχαν ὀνομάσῃ «Ἄντρον τῆς Σιβύλλης», καὶ τὸ ἔγραψαν εἰς μίαν πινακίδα ποὺ εἶχαν τοποθετήσῃ εἰς τὴν εἴσοδον. Διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ μάγισσα ἀπ' ἔξω, ἡ σκηνὴ εἶχε χωρισθῆ εἰς δύο διαμερίσματα, καὶ μία γρηὰ ἢ δῆθεν γρηὰ μάγισσα, σκεπασμένη μὲ ἕνα μεγάλο σάλι καὶ προσωπιδοφόρος, ἐστέκετο εἰς τὴν δευτέραν εἴσοδον διὰ ν' ἀπαγορεύῃ τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς περιέργους.

— Ἡ Ξένη θὰ παίξῃ θαυμάσια αὐτὸ τὸ πρόσωπον! εἶχεν εἰπῆ ἡ Δώρα Τόπλιφ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἔμπηγεν ἀγκάθια εἰς τὴν καρδίαν τῆς καϊμένης Ξένης.

Μόνη ἡ Αἰμιλία ἐγνώριζε πόσον ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη φίλη της ἀπὸ τὸ ἄχαρι ἐξωτερικόν της.

Ἡ Ξένη λοιπὸν ἀνέλαβε νὰ εἰσάγῃ ἕνα-ἕνα τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συμβουλευθοῦν τὴν μάγισσαν, καὶ αὐτὴ ἐμάζευε τὰ χρήματά των. Τὸ τιμολόγιόν της ἦτο ἐλαστικὸν καὶ μετεβάλλετο ἀναλόγως τῆς περιουσίας ἢ τῆς γενναιοδωρίας ἑκάστου. Τὸ μυστήριον ἐκεῖνο εἶχε κινήσῃ τὴν περιέργειαν ὅλων, καὶ οἱ πτωχοί, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐδίδετο ἡ ἑορτή, εἰσέπραττον ἀρκετὰ εἰς ἐκείνην τὴν γωνίτσαν τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ὄζεμ Πὰζ συνετέλεσεν ὄχι ὀλίγον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μαγίσσης που ἔλεγε τὴν μοῖραν. Εἰς κανένα δὲν ἐπείσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τί τῳ εἶχεν εἰπῆ· ἀλλὰ διετυμπάνιζεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι αὐτὴ ἡ μάγισσα ἦτο πραγματικῶς ἔκτακτος, ὅτι εἶχε κάτι τὸ ἀλλόκοτον εἰς τὴν ματιάν της.

("Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΥΚΝΟΣ

— Γιαγιά μου, εἶπεν ἡ Φιφίκα, ὅταν ἐπῆγε κ' ἐκάθισε δίπλα της εἰς τὸν κῆπον· — γιαγιά μου, θά μου πῇς τώρα τὸ παραμῦθι μὲ τὸ παπάκι;

Ἡ γιαγιά της δὲν ἤθελε πολλὰ παρακάλια. Ἐχαμογέλασε μὲ πολλὴν πολλὴν καλωσύνην, καὶ ἄρχισεν ἀμέσως:

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, εἰς ἕνα μεγάλο ὑποστατικό, μέσα σὲ μιὰ ὡραία λιμνούλα, ἐζοῦσε μιὰ κάλῃ καὶ παχειὰ πάπια, ποὺ εἶχε πολλὰ παπάκια, παιδιὰ καὶ ἐγγονάκια. Τὰ παπάκια εἶχαν ὅ,τι ἤθελαν κ' ἐπιθυμοῦσαν, καὶ χῶμα γιὰ νὰ κυλιοῦνται, καὶ χορταράκια γιὰ νὰ τσιμποῦν, καὶ καθαρὸ νερὸ γιὰ νὰ κάμνουν βουτιὲς καὶ νὰ κολυμποῦν. Ὁ περιβολάρης ἐρχόταν τακτικὰ καὶ τους ἔφερνε φαγί, καὶ καμμιὰ φορὰ ἔπιανε καὶ κανένα παπάκι καὶ τὸ ἔδενε στὸ μάγερα, ὁ ὁποῖος τὸ ἐμαγείρευεν εὔμορφα-εὔμορφα καὶ τὸ ἐπήγαινε στο τραπέζι τοῦ ἀφέντη μέσα σὲ μιὰ ἀσημένια πιατέλλα. Τὸ ἤξευραν αὐτὸ οἱ πάπιες καὶ αἱ πάπιες, ἀλλὰ δὲν ἐλυποῦντο καθόλου, διότι τὸ ἐθεωροῦσαν μεγάλην τιμὴν των νὰ ἐνταφιασθοῦν εἰς τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀφέντη, ποὺ ἐφοροῦσε ὁλόχρυσες καδένες εἰς τὸ ὡρολόγι του, καὶ οἱ καδένες ἐκουδούνιζαν ἐπάνω στὴν κοιλιά του...

Ἕνα ὅμως παπάκι, τὸ ζωηρότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, δὲν ἦτον εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μέλλον οὔτε ἀπὸ τὴν ζωὴν ποὺ ἔκαμνε. Εἶπε λοιπὸν μιὰ φορὰ στὴ μητέρα του:

— Καλὲ μητέρα, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι παπάκι, θέλω νὰ γίνω κύκνος!

— Κύκνος! ἐφώναξεν ἡ μητέρα του, καὶ ἐσήκωσε ὑψηλὰ τὸ ἕνα της πόδι ἀπὸ τὴν ἀπορίαν της. Κύκνος! καὶ γιατὶ νὰ μὴ γίνῃς χήνα, παιδί μου;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη τὸ ζωηρὸ παπάκι· θέλω νὰ γίνω κύκνος, καὶ νὰ ἔχω ὡραῖα ἄσπρα φτερά, καὶ ν' ἁρμενίζω σὰ βαρκούλα στὸ ποτάμι, μὲ πάσο καὶ μὲ καμάρι!

— Νὰ πᾷς λοιπὸν καὶ νὰ ρωτήσῃς τὴ Μεγάλη Νεράϊδα, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, καὶ τὸ ἄφισε θυμωμένη κ' ἐπῆγε νὰ κάμῃ μιὰ βουτιά.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ αἱ νεράϊδες ἦσαν πολὺ καλὲς καὶ καταδεκτικές. Ἡ βασίλισσά των ἦτο στὸ παλατάκι της, στὴν ἄκρη τῆς λίμνης. Ἐτσαλαβούτησε λοιπὸν τὸ παπάκι μέσα στὰ νερὰ καὶ στὴν ἀμμουδιά, κ' ἐπῆγε ἐκεῖ, κ' ἐκτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἔλα μέσα, ἔλα μέσα! τοῦ εἶπεν ἡ νεράϊδα. Τί θέλεις; τί ζητεῖς; Λέγε ἐλεύθερα!

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, εἶπε τὸ παπάκι. Θέλω νὰ γίνω κύκνος, νὰ γίνω ἕνας ὡραῖος ἄσπρος κύκνος. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ζήσω σὰν παπάκι καὶ πάπια. Εἶνε πολὺ μονότονη αὐτὴ ἡ ζωή ἡ λίμνη εἶνε τόσο μικρή, ὥστε...

— Τὸ βλέπω· σ' ἔπιασε στενοχωρία, διέκοψεν ἡ νεράϊδα. Ἂς γίνῃ λοιπὸν τὸ θέλημά σου. Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃς ἀμέσως ἄσπρος κύκνος!

— Παπάκ! — ἐφώναξεν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του τὸ παπάκι.

Ἡ νεράϊδα τὸ ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδάκι της, καὶ ἀμέσως τὰ φτερά του ἐμεγάλωσαν, ὁ λαιμός του ἔγινε μακρουλὸς-μακρουλός, τὰ ποδαρούλα του ἔγιναν κατάσπρα, καὶ τὸ παπάκι ἔγινεν ἕνας ὡραῖος ἄσπρος κύκνος.

Ἐτίναξε τὰ φτερά του κ' ἐπέταξε ψηλὰ κ' ἐπῆγε στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ ἄλλοι κύκνοι. Ἐστήκωσαν τὰ κεφάλια των, τὸν ἐκύτταξαν, καὶ εἶπαν ἀπὸ μέσα των:

— Ἀπὸ ποῦ τάχα νὰ μας ἔρχεται αὐτὸς ὁ μουσαφίρης;

Ἀλλὰ δὲν του μίλησαν. Τὸ πρῴην παπάκι ἔκαμε μερικὲς βόλτες ἐπάνω στὸ ποτάμι, καὶ οὔτε ἐσυλλογίσθηκε κἂν ὅτι εἶχε καθήκον νὰ χαιρετήσῃ τοὺς ἄλλους κύκνους. Ἐσκέφθη μόνον ὅτι θὰ ἔκαμνε περίφημα, ἂν ἐπήγαινε πίσω στὴ λιμνούλα νὰ δείξῃ τὰ νέα του φτερὰ καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἄλλα τὰ παπάκια νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλια των. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπόν, καὶ φθάνει στὴ λιμνούλα. Ὤ! ὤ! τί ἄσχημο καὶ ἐλεεινὸ μέρος πού του ἐφάνηκε! Τὰ ἀδελφάκια του καὶ τὰ ἐξαδελφάκια του ἔτρεξαν κολυμβῶντας νὰ ἰδοῦν τὸν ξένον· καὶ ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρυὰ φοβισμένα καὶ τον ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν. Ὁ νέος κύκνος οὔτε κατεδέχθη νὰ μιλήσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του. Ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν καϊμένη τὴν μητέρα του.

— Παπάκ! εἶπε, δὲ θὰ ξανκπατήσω πιὰ σὲ τέτοια πρόστυχα μέρη· θὰ πάγω καὶ θὰ καθήσω μαζὶ μὲ τοὺς κύκνους. Οἱ πάπιες εἶνε ὄντα πολὺ ταπεινῆς τάξεως!

Ἐπέρασεν ὅμως κοντὰ ἀπὸ τὰ κοτέτσια, διὰ νὰ τον ἰδοῦν καὶ νὰ τον καμαρώσουν τὰ ἄλλα πουλιά.

— Γκλοῦ, γκλοῦ! εἶπεν ἡ κυρὰ-γάλισσα, καλέ, τί εἶνε αὐτό;

— Κλοῦ, κλοῦ! ἐφώναξε ἡ κλῶσσα. ἐλᾶτε ἐδῶ, κλωσσοπουλάκια μου!

— Κοκορίκου! εἶπεν ὁ κόκκορας. Ἔξω ἀπὸ δῶ! βγάλτε τον ἔξω αὐτὸν τὸν ξένο.

— Γαῦ! γαῦ! γαῦ! ἐφώναξε καὶ ὁ σκύλος· καὶ ἔτρεξε νὰ τον πιάσῃ τὸν κύκνον, ὁ ὁποῖος τότε ἔφυγε ἀμέσως διὰ νὰ γλυτώσῃ, καὶ ἐτρύπωσε μέσα εἰς τὸν σταῦλον.

— Μοῦ! μοῦ! εἶπε τότε ἡ ἀγελάδα, φύγε, φύγε ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ ἔτσι ὁ νέος μας κύκνος, διωγμένος καὶ κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς παλαιούς του φίλους, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μητρικό του σπίτι, διότι ἠθέλησε νὰ γίνῃ διαφορετικὸς ἀπὸ ὅ,τι ἦτο.

Καὶ ἐπέταξε καὶ ἐπῆγε κοντὰ στοὺς κύκνους. Αὐτοί τον ἐκύτταξαν ὑπερήφανα, ὅπως εἶχε κυττάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παπάκια, τὰ ἀδελφάκια καὶ ἐξαδελφάκια του.

— Καλέ, ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀσχημομούρης! εἶπεν ἕνας μεγάλος καὶ ὡραῖος κύκνος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγὸς ὅλων τῶν ἄλλων. Βάζω στοίχημα πῶς εἶνε ξένος!

Καὶ ἐγύρισε νὰ μιλήσῃ στὸν νεοφερμένον. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἤξευρε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κύκνων. Τί ἐντροπή! Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ τίποτε ἄλλο παρά:

—Παπάκ! παπάκ!

— Χά! χά! ἐφώναξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν κύκνων, καλὲ αὐτὴ εἶνε μιὰ παλιοπάπια που θέλει νὰ περάσῃ γιὰ κύκνος. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἀνόητο ζῷον! Πήγαινε, νὰ μάθῃς πρῶτα νὰ ὁμιλῆς καὶ νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει, καὶ ἔπειτα νὰ μας ἔλθῃς ἐδῶ!

Τὸ καϊμένο τὸ παπάκι δὲν ἐκαταλάβαινε τί του ἔλεγαν, ἕως ὅτου οἱ κύκνοι ὥρμησαν καὶ τὸ ἐκτύπησαν μὲ τὲς μύτες των. Τότε πλέον ἔφυγε τρομαγμένο κ' ἐπῆγε στὴ νεράϊδα, καὶ εἶπε τὰ βάσανά του, καὶ ἔκλαιγε ἀπὸ τὸν πόνον.

— Τί νὰ σου κάμω ἐγώ; εἶπεν ἡ νεράϊδα. Μονάχος σου ἠθέλησες νὰ φανῇς μεγάλος καὶ πολύς, πρὶν ἔλθῃ ὁ καιρός σου. Νὰ κυττάξῃς λοιπὸν νὰ ἀναπτυχθῇς καὶ νὰ προοδεύσῃς· νὰ κάμνῃς ταξείδια, νὰ μελετᾷς καὶ νὰ σπουδάζῃς, καὶ ἔτσι εἰμπορεῖ καμμία ἡμέρα νὰ γίνῃς καὶ σὺ κύκνος τοῦ ποταμοῦ.

Ἔφυγε καταλυπημένο τὸ πρῴην παπάκι μας. Τί νὰ κάμῃ; Οὔτε οἱ κύκνοι τὸ ἤθελαν μαζί των, οὔτε οἱ πάπιες στὴ συντροφιά των. Ὡς καὶ οἱ χῆνες τὸ ἐπεριγελοῦσαν, ἅμα τὸ ἔβλεπαν ποῦ ἐπήγαινε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ δικά των σύνορα.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ὁ χειμῶνας. Ὁ καϊμένος ὁ κύκνος ἐπετοῦσε ἀπ' ἐδῶ ἐπετοῦσε ἀπ' ἐκεῖ, ἔρημος καὶ ὁλομόναχος. Ἐκουράσθη ἀπὸ τὸ πολὺ πέταγμα, ἐμάζωξε τὲς φτεροῦγές του, καὶ ἐκάθησε γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Πρωΐ-πρωΐ τὸν ἐξύπνησε τὸ μπάμ! ἑνὸς τουφεκιοῦ. Εὐτυχῶς δὲν τον ἐκτύπησαν τὰ σκάγια. Ἀλλὰ κατατρομαγμένος ἐπέταξε πλέον εἰς τὸν ἀέρα.

—Ἀχ! ἂς μὴν ἐγεννόμουν κύκνος! ἀχ! καὶ νὰ μποροῦσα νὰ ξαναγίνω παπάκι! Καλή μου νεράϊδα, κάμε με, σὲ παρακαλῶ, πάλιν παπάκι!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ εἰπῇ, καὶ ἀμέσως ἐκατάλαβε πῶς ἐμίκραινε, ἐμίκραινε!

— Παπάκ! ἐφώναξεν ἀπὸ τὴν εὐχαριστησίν του.

Δίνει μιά, καὶ σὲ πέντε λεπτὰ φθάνει πάλιν εἰς τὴ λιμνούλα. Ὤ! τί χαρὰ ποῦ πῆραν τὰ ἀδελφάκια του καὶ τὰ ἐξαδελφάκια του, ἅμα τὸ εἶδαν. Ἔτρεξαν νὰ τὸ ὑποδεχθοῦν μὲ χάδια καὶ φιλιά! Τοῦ ἔφεραν ὡραῖα πράγματα νὰ φάγῃ καὶ νὰ χορτάσῃ, ποῦ ἦτον πεινασμένο. Ἡ κυρὰ-πάπια, ἡ μητέρα του, τὸ ἐφίλησε πρῶτα καὶ ἔπειτά του ἐμάλωσε διὰ τὴν κακοπεφαλιά του.

— Βλέπεις; τοῦ εἶπε. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι σὰν κύκνος, καὶ ἔπειτα νὰ πᾷς στὴ νεράϊδα καὶ νὰ της ζητήσῃς νὰ σε κάμῃ κύκνο.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Θεάτρου:

— Δόστε μου, σᾶς παρακαλῶ, μισὸ εἰσιτήριο...

— Ἀστειεύεσαι, παιδί μου; γιατὶ μισό;

— Μὰ ξεύρετε... βλέπω μόνον μὲ τὸ ἕνα μάτι... τὸ ἄλλο εἶνε γυάλινο.

Βασάλη ἀπὸ τὸ Ἄγνο Περιστεράκι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΓΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* ([ΕΕ] καὶ διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ τὸ ἀναγγέλλει, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1900-1903 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 59ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 62ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 63ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 65ον Διαγ. (ἀσκήσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 66ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 67ον Διαγ. (διηγήματος)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 68ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν Μ. Διαγ Μεταφράσεως,	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 69ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 70ὸν Διαγ. (λύσεων)	Γ' Βραβεῖον	$^1/_8$
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (λύσεων)	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν Μ. Διαγ: Μεταφράσεως,	Ἔπαινον	$^1/_{32}$
Εἰς τὸν Μ. Διαγ. Καλλιγραφίας,	Ἔπαινον	$^1/_{16}$
Εἰς τὸν 74ον Διαγ. (λύσεων)	Γ' Βραβεῖον	$^1/_8$
Εἰς τὸν 75ον Διαγ. (λύσεων)	Β' Βραβεῖον	$^1/_4$
	Ἄθροισμα:	$1\ ^1/_4$

Ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* ὑπερέβη τὴν μονάδα τοῦ Ἀθροίου κατὰ ἓν τέταρτον. Τὴν συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τωόντι πολὺν ζῆλον καὶ πολλοὺς κόπους, καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν της πρὸς δημοσίευσιν.

ΔΙΑ ΤΟ 1904

Ἀνενέωσαν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν των καὶ οἱ ἑξῆς: ὁ *Σπίνος*, ὁ *Λέων τῆς Χαιρωνείας*, ἡ *Μαύρη Χιών*, τὸ *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου* καὶ τὸ *Ἀταμένο Σπίρτο*. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐνεγράφησαν ἀπὸ τώρα καὶ ἄρκετοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1904. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὴν προθυμίαν των, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τους μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Ὁ Ἀνανίας εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅσους τὸν ηὐχήθησαν διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν του, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρά*, τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι*, τὸ *Ἄγνὸ Περιστεράκι* καὶ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, — αὐτοὺς πρὸς τὸ παρόν, — οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔγραψαν τὰς εὐχάς των εἰς ὡραίας κάρτας.

«Ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἀταβυρίου Ροδου*, — μοῦ γράφει ἡ *Κίτρινη Μάσκα*, [Ε] — καὶ σε βεβαιῶ ὅτι ἔκλαψα. Μὰ τὶ ὡραῖα πού τα λέγει καὶ πόσο βαθειὰ πρέπει νἄχῃ στὴ καρδιά του τὴν πρὸς τὴν ἀγαπητήν μας πατρίδα ἀγάπην, γιὰ νὰ ἐκφράζεται ἔτσι. Ἐμεῖς που ἔχομε τὴν ἄπειρη εὐτυχία νὰ καθήμεθα στὸ τρισευλογημένο της χῶμα καὶ νὰ βλέπουμε πάντα τὴν οὐράνια μορφή της, δὲν μποροῦμε νὰ ἐννοήσωμε τὴ φλόγα που ἀνάβει στὴν καρ- διὰ τοῦ "Ελληνος, τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ τὴν πρωτοδλέπει.» Ναί, δύσκολά το ἐννοεῖ κανεὶς αὐτὸ τὸ αἴσθημα.

Τὰ ἐδιάβασα, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν διὰ τὴν Δευτέραν Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Ξενοπούλου — ὅπως ἄλλοτε εἶχαν γράψῃ καὶ διὰ τὴν Πρώτην, — ἐπαινετικώτατα, καὶ οἱ «Ἀθῆναι» (αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἐδημοσίευσαν καὶ τὴν εἰκόνα του,) καὶ τὸ «Νέον Ἄστυ», καὶ τὸ «Σκρίπ» καὶ ἡ «Ἑστία» καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» ἐνθουσιωδῶς. Σπανίως ἑλληνικὸν βιβλίον ἔτυχε τόσῳ λαμπρᾶς ὑποδοχῆς καὶ ἐκ μέρους τοῦ τύπου καὶ προπάντων ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ.

Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ [ΕΕ], πολὺ χαριτωμένη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδρομή σας ἡ ἴδια χαριτωμένη. Ἐκείνο τὸ γεῦμα μάλιστα ἀμὲ τὰ πηρούνια τοῦ Ἀδὰμ» ἀξίζει ὅ,τι πῇς. Οὔτε μοῦ μένει ἀφιβολία ὅτι τα ἐτίμησες μὲ τὸ παραπάνω. Ἀφοῦ καὶ ἡ δική μου ὄρεξις ἄνοιξε μόνον ποῦ σ' ἐδιάβαζα...

Πραγματικῶς, *Πάλλουσα Καρδία*, [ΕΕ], τὸ Ἀγίλλειον, τὸ ὁποῖον τόσον ζωηρὰ μοῦ περιγράφεις, εἶνε σὰν ἐκεῖνα τὰ μυθικὰ παλάτια τῶν Νεράϊδων. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἱκανοποίησε διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς συχνά. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον. Τί καλλιτεχνικὸν ποῦ εἶνε τὸ γράψιμόν σου! Καλλιγραφία μὲ χαρακτῆρα.

Ἀκριβῶς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, *Τυδεῦ*, ἔλεγα εἰς τὸ *Ἄρωμα Ἴου*, ὅτι τὸ καλλίτερον περιοδικὸν διὰ μεγάλους εἶνε τὰ «Παναθήναια». Σύστησέ το λοιπὸν εἰς τοὺς γονεῖς σου. Ναί· ὁ κ. Ξενόπουλος εἶνε ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς συνεργάτας του· ἐκεῖ γράφει διηγήματα, μελέτας καὶ κρίσεις δι' ὅ,τι βιβλίον ἐκδοθῇ καὶ ὅ,τι δρᾶμα παιχθῇ εἰς τὸ θέατρον. Ἐν γένει οἱ ἄριστοι τῶν ἑλλήνων λογογράφων καὶ ποιητῶν εἶνε συνεργάται τῶν «Παναθηναίων».

Τῳόντι, *Κερκυραία Ἀρσακειάς*, — μὰ διατί δὲν γράφεις καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου; — τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε τὸ ἐσπάθωμα, ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ κάμῃ μὲ παιδιά, ποὺ «προτιμοῦν τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικά.» Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε— εὐτυχῶς διὰ τὴν πατρίδα μας, — σπάνιον φαινόμενον, καὶ ὅτι εὐκολα θὰ ἠμπορέσῃς καὶ σὺ νὰ ξεσπαθώσῃς, ἂν μεταβάλῃς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐνεργειῶν σου, ἂν ἀποταθῇς δηλαδὴ ὄχι εἰς ξενομανῆ ἀλλ' εἰς ἑλληνοπρεπῶς ἀνατεθραμμένα παιδιά.

Ἀργὰ ἔρχεσαι νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, *Ζαππίς*, [ΕΕΕ] ἀλλ' ἀργὰ κ' ἐγὼ ἀπαντῶ εἰς τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου. Δέν το ἔκαμα ὅμως ἐπίτηδες· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὗρεν εἰς τὴν ἀναμοζάλην τῆς μετακομίσεως. Τὰς θερμοτάτας εὐχάς μου. — κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, — διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενέθλια.

«Δίκαιον εἶχες, — μοῦ γράφει ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεύς* — ναί, ἡ κατόργησις τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν ἔκαμε τὸ φύλλον πολὺ καλλίτερον. Ἔλειψαν ἐκεῖναι αἱ φορτικαὶ Πληροφορίαι, καὶ τὸ φύλλον κατηρτίσθη πλέον τέλειον.» Δὲν ἔλειψαν ὅμως ὅλως διόλου· ἔμειναν ὀλίγαι καὶ καλαί. Πῶς πηγαίνει ὁ Μικρὸς

Σύλλογος «Ἀμιλλα»; Μὲ σὲ πρόεδρο, τὸν *Κερδῶον Ἑρμῆν* ἀντιπρόεδρον, τὸν *Ζώρλιγκ* ταμίαν καὶ τὸν *Γαμβέττταν* γραμματέα, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ δράσῃ καλά.

Ἕνας φίλος μου, τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρω τὸ ὄνομα, διότι καὶ κανὲν ἄλλο ὄνομα δὲν θὰ-ναφέρω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, — μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἀδελφή μου . . . . . ἔλαβε Μικρὰ Μυστικὰ ἀπὸ τὸν . . . . . Μέχρι σήμερον εἶχα τὴν ἀρίστην ἰδέαν περὶ τοῦ φίλου μας τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε τὴν ἤλλαξα. Μετ' ἐκπλήξεως εἶδα, ὅτι ἐκ τῶν 30 ἀπαντήσεων τοῦ τετραδίου του, αἱ 14 ἦσαν ἀντιγραμμέναι ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου τετράδιον, πού του ἔστειλα πρὸ μηνῶν, δύο δὲ ἀπὸ τὸ τετράδιον τοῦ . . . . . Οἱ στίχοι οἱ ἰδικοί μου ἐκόσμουν ἀναιδέστατα ξένον τετράδιον!» Κ' ἐγὼ παρετήρησα πολλάκις ὅτι μερικοὶ ἀντιγράφουν ξένας ἀπαντήσεις· ἄλλ' ὅταν μάθουν πόσον καταχρίνονται δι' αὐτὸ καὶ πόσον γελοιοποιοῦνται, βεβαίως δὲν θὰ το ξαναπράξουν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γαϊδουράγκαθον* (Ι. Σ. τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα·) καὶ *Χαρὰν τῶν Γονέων* (Β. Ι. Π. ἐπροτίμησα τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ χιώτικα.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Γλυκὸς Τραγουδιστὴς* (δὲν ἔλαβα προηγουμένην σου ἐπιστολὴν καὶ δι' αὐτὸ ἄργησεν ἡ ἔγκρισις· κ' ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσα φυλλάδιά μου ἔχουν εἰκόνας βραβευθέντων, ἔχουν ἰδιαιτέραν χάριν.) *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* (;;; ἰδού, γίνεται ἡ ἐπιθυμία σου· πῶς ἐπέρασες τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν μαγευτικήν σας ἐξοχήν; δὲν εἶνε δὰ τὸ γραφεῖον καὶ τόσῳ μακράν, ὥστε νὰ μὴ σε βλέπω κάπου-κάπου!) *Δαφνοστεφὴς* (★★, λοιπόν, ἦλθεν ὁ ἀδελφός σου ἀπὸ τὸ Παρίσι; εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ὄνειρον θερινῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* καὶ *Σφακτηρίαν Σανταρόζα* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων*, *Ἄραμιν* καὶ *Αἰμιλίαν Χόβ* — ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων*, *Πανταχοῦ Παρόντα*, *Τρεμοσβύνον Ἀστέρι*, *Βεατρίκην* καὶ *Νυχοσπαστον* — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὴν *Λευκανθεμίδα*, *Κένταυρον*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* καὶ *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός*, *Δῖ-Δῖ-Χάν*, *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*, *Σμυρνιωτάκι* καὶ *Ἑρμῖον Σαχάραν* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Κόκκινο Γαρύφαλλο*, *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ἐρημίτιδα* — ὁ *Πασίμαχος* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον*, *Μιθριδάτην*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἴον* καὶ *Ὄλυμπον* — ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* καὶ *Ὀρεάδα τῆς Χίου* — ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κωπηλάτιδα Κόθνου*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* — ὁ *Λέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὸν *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἄγγελον Χαρᾶς* καὶ *Λευκὸν Κρίνον* — τὸ *Μικρὸ Διαβολάκι* μὲ τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου* (τὸ καλὸ ναυτόπουλο στὴν . . . ὁμίχλη φαίνεται·) *Ἱππόνην τοῦ Πηλίου* (χαίρω διὰ τὰς προόδους καὶ ἐνεργείας τοῦ Συλλόγου σας·) *Μπάμπα Λινάρδον* ([Ε] δι' ὅτα ὡραῖα καὶ εὐφυέστατα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἀταβυρίου Ρόδου* καὶ τῆς μετακομίσεως τοῦ Γραφείου μου·) *Δωδώνην* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· καὶ σήμερα θὰ σου ἀρέσῃ ἡ Ἀλληλογραφία, ἀφοῦ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·). *Ὄλυμπον* (τί γίνεται ἐκεῖνος ὁ φιλάργυρος; τὸν ἐκατάφερες; παιδὶ καὶ φιλάργυρος; παιρνάζεις;) *Ψηλὸ Κυπαρισσάκι* (ἔστειλα·) *Πασίμαχον* (ἤτο δυνατὸν νὰ λάβω πέντε ἐπιστολάς σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω εἰς καμμίαν; κάπι θὰ συνέβαινε βέβαια, καὶ νὰ σου ἡ κατάχρησις τοῦ ταχυδρομείου, ἀποκαλυφθεῖσα, σ' ἔπεισεν ὅτι ἔπεσες θῦμα τοῦ κατ,χραστοῦ καὶ σύ·) *Ἱππόνην τοῦ Μεσαίωνος* (ἔστειλα τὸ βραβεῖον καὶ πᾶν ὅ,τι ἐζήτησες·) *Νυκτοκόρακα* (ἔχει καλῶς·) *Μαλλιαρὸν* ([ΕΕ] τί εὔμορφο, τί χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου μὲ τὴ χρυσῆ ζωγραφιά! ἀμ ἐκείνη ἡ γελοιογραφία ὅταν ἀναβαίνετε τὸ βουνὸ τί σου λέει! μ' ἔκαμες κ' ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιά μου·) *Κυκλαμιὰν* (δὲν πειράζει· δὲν σε εἶχα παρεξηγήσει· βεβαίως θὰ πάρῃς ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν ἐκείνην τὰ χρήματα, καὶ ἔτσι τὸ κακὸν διορθώνεται τελείως·) *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, καὶ θὰ σου ἔδιδα περισσότερα εὔσημα, ἂν δὲν ἐβιάζεσο εἰς τὸ τέλος· ὁ Ἰούλιος Βέρν ζῇ· πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιεύσω μίαν εἰκόνα του ὡραιοτάτην, καθὼς καὶ τὴν βιογραφίαν του·) *Ἄγγελον Λύγερίνδον* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὰ περίεργα δελτάρια·) *Μικρὸ Διαβολάκι*, *Βριάρεων* (τὰς περιμένω·) *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν·) *Φίλην τῶν Καλῶν* (ὄχι τώρα· ὅταν θὰ εἶνε καιρός, θὰ το ἰδῇς εἰς τὸ φύλλον καὶ θὰ τα στείλῃς·) *Λέοντα τῶν Ἰθακῶν* ([Ε] πολὺ μου ἤρεσε τὸ ὄνειρόν σου· βραβεῖον ἔστειλα·) *Ζουλέικαν* (ἔστειλα· τί καλὰ ἂν θά σ' ἔχωμεν τοῦ χρόνου εἰς τὰς Ἀθήνας! καὶ ὑποθέτω, ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ὄνειρα ποῦ δύσκολα πραγματοποιοῦνται . . .) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (ἔστειλα, χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὁ κ. Φαΐδου σὲ ἀνταποδίζεται·) *Ἀλκυονίδα* (τὰ ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ· μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀνησυχίαν· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ προσεχές·) *Ρηγολέττον* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν·) *Λό - Ρέ - Μί* (παραγγελλιαν διὰ χάρτην τῶν Λύσεων δὲν ἔλαβα· τὰ φυλλάδια ἐγὼ τὰ στέλλω τακτικώτατα· ἂν ὅμως τὸ ταχυδρομεῖόν σας εἶνε τόσον ἄτακτον, τί εἰμπορῶ νὰ κάμω;) *Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα*, *Φαιδίμην*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* (τώρα βέβαια θὰ τα ἔλαβες ὅλα καὶ θὰ ἡσύχασες·) *Δρῦν τοῦ Κάμπου*, *Γεώργιον Α. Σισίνην* (χαιρετίσματα ὅσα γράψῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Χιακὸν Ἄνεμον*, *Χαρούμενην Καρδοῦλαν* (ἔστειλα·) *Λάτρην τῆς Δήμητρος* (εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἀπήντησα·) *Κολοκυθόπουλον* (εἰς τὸν 1ον φύλλον ἐδημοσιεύθη ὁ ὁδηγός· ἐκεῖ θὰ τα ἴδῃς ὅλα·) *Ἄρωμα Ἴου* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

492. Λεξίγριφος.

Ἐκ διαιρέσεως τοῦ ἔτους,
Γράμματος καὶ ἐθνικοῦ,
Τὄνομα ἀποτελεῖται
Τῆς Εὐρώπης ποταμοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς

493. Συλλαβόγριφος.

Σ' ἕνα σύνδεσμον κ' εἰς γράμμα
Σᾶς ὁρκίζομαι, ὦ λῦται,
Πῶς στὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης
Ἐρευνῶντες, θὰ μ' εὑρῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλένης Ν. Τσικκλῆ, κ

494. Ἀναγραμματισμός.

Ἄνευ βασιλέως κράτος
Εἶμαι, ὡς ἔχω ἂν μάφισης.
Ἀλλ' ἓν γράμμα ἂν μᾶλλάξῃς
Καὶ με ἀναγραμματίσῃς,
Ἄλλο κράτος θαπαντήσῃς,
Πλὴν αὐτὸ μὲ βασιλέα . . .

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Β. Βαλτσαμίδου

495. Αἴνιγμα.

Στὴ Σιένα τὸ βρίσκεις
Καθὼς στὴ Βιέννη,
Στὸ Βάδεν ἐπίσης.
Στὴ Μύκονο ὅμως
Ποτὲ δὲν πηγαίνει . . .
Λοιπὸν θὰ το λύσῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Σηκουανᾶ.

496. Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαία πόλις.
2. — Θηρίον.
3. — Ἐθνικόν.
4. — Ἀντωνυμία.
5. — Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.

497. Πρόβλημα.

Τίς εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, ὁ τριψήφιος, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν ἄκρα ψηφία, τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον, δίδουν ἄθροισμα 13, ἐὰν δὲ προσθέσῃς εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν δύο πρώτων ψηφίων τὸ ἥμισυ τοῦ τρίτου, λαμβάνεις ἀριθμὸν διπλάσιον τοῦ τρίτου· ἂν δὲ πάλιν ἀπὸ τὸν ὅλον ἀριθμὸν ἀφαιρέσῃς 99, εὑρίσκεις τὸν ἀντίστροφον ἐκείνου ἀριθμόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου

498—502. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα
Εἰς τὰς κάτωθι γνωστάς,
Κ' ὡς εἰξεύρεις σχηματίσῃς
Ἄλλας λέξεις μὲ αὐτάς,
Τάρχικά των τότε πάρε
Διὰ νὰ κάμῃς στὸ λεπτὸ
Ρῆμα εὔκολο, γνωστό:
Τυρός, ἔτι, κρίνον, στῶ, σωρεύ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς

503. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν διάσημον Ρωμαῖον, ἐνῶ τὰ μεσαῖα ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Θηβῶν:

1. Ἐπίθετον. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Μᾶς κάμνει νὰ γελῶμεν. 4. Χώρα εὐρωπαϊκή. 5. Ἀρχιπέλαγος ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Ἀρχεκαλαμ. ψιστοῦ

504. Ἐλλειποσύμφωνον.

ιαε - ου - οει - αι - ιααου

Ἐσταλη ἀπὸ τὸ Κερκυραῖκο Ρεβάκιτο.

505. Γρῖφος.

τίγρις, λύγξ, ΗΛ πάνθηρ, λέων. ΕΙΝΕ ΑΣΚ
ὄαινα, ρινόκερως,

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δεξιόχειρος Ἀριστερόχειρος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Γραμμὴ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διαγράφεται τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — *Ἑρμιόνη Ξανθοπούλου*, ὁδὸς Τρικούπη, 21, Ἀθῆναι. (Γ — 71)

[Καθυστερήσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον]

Συγχαίρω τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* καὶ τὸ *Ἔρυθρὸν Νέφος* διὰ τὸ βραβεῖον, καὶ τὸν *Μικρὸν Καλλιτέχνην* διὰ τὸν ὀνειροφάντασόν του ὕμνον τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος. — *Πιραμένη Καρδούλα.* [Γ — 72]

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινίδου 1903